

POPULĂRI CU CĂPRIOR (*CAPREOLUS CAPREOLUS* L.)

EFFECTUATE PE TERITORIUL ROMÂNIEI ÎN PERIOADA 1943-1973

Sorin GEACU*

Key words: hart, popular animals, period of time.

INTRODUCERE

În perioada celui de-al doilea război mondial, dar mai ales în primii ani postbelici, populațiile de cervide din țara noastră fuseseră în mare parte decimate. Cauzele au fost numeroase: braconajul intens exercitat tot anul, favorizat de nerespectarea legislației dar și de mulțimea de arme rămase în zonele fostelor fronturi de luptă, exploatarea irațională a pădurilor dar și pășunatul în interiorul acestora, lipsa ocrotirii și pazei terenurilor de vânătoare, dar și înmulțirea excesivă a carnivorelor și în special a lupilor.

Astfel, încă din 1949 s-a avut în vedere «repopularea cu vânat a regiunilor secătuite». «Problema căprioarei nu trebuie rezolvată fragmentar, ci ne trebuie un plan pe întreg cuprinsul țării» se menționa în revista «Vânătorul» (nr. 8, 1950, pag. 13).

Pe 90% din teritoriul Câmpiei Române, în anii '50 nu exista nici un căprior, acesta «dispăruse cu mai bine de 100 de ani în urmă, încât populația nici măcar nu-l cunoștea» (Cotta, 1981, pag. 10). Atunci, specia lipsea și în cea mai mare parte a Olteniei (inclusiv Țara Loviștei), a Moldovei dintre Siret și Prut și Dobrogei.

S-a urmărit lărgirea ariei de răspândire acolo unde specia lipsea și creșterea efectivelor în habitatele favorabile. Această acțiune a ținut cont de marea plasticitate ecologică a căpriorului și rapida sa adaptare la noile condiții din locurile de colonizare.

Soluția populărilor antropice în regiunile în care lipsea (în special în Câmpia Română) a fost emisă încă din 1945 de Cotta. Acesta propunea ca nucleele de populare să cuprindă cel puțin 4 perechi de căprioare.

POPULĂRI EFFECTUATE ÎN PERIOADA CELUI DE-AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL

Acestea s-au efectuat în anul 1943 în două păduri Albele (jud. Vlasca) și Reșca (jud. Romanai), în zone din Câmpia Română în care specia dispăruse. În ambele cazuri exemplarele au fost ținute 3 ani în țarcuri (Cotta, Almășan, 1960).

În pădurea Albele (lângă Schitu) s-au împrejmuat 2500 m² cu gard din nuiiele de lemn, înalt de 2 m. Popularea s-a făcut cu o femelă adultă capturată în pădurea Băneasa-București, un mascul adult adus din Ocolul Silvic Tazlău (jud. Bacău) și 2 iezi de 4 luni aduși din Ocolul Silvic Chișineu-Criș (jud. Arad). În vara anului 1946 s-au eliberat 3 perechi (Cotta, 1962).

În pădurea Reșca (lângă Caracal) s-au adus 2 perechi din zona Horezu (jud. Vâlcea), un țap murind imediat după sosire (Cotta, 1962). Țarcul a fost în curtea fostului sediu al Ocolului Silvic Romula. În 1946 s-au eliberat în teren 5 căpriori (2 masculi și 3 femele). În 1948 s-au mai adus alte 6 perechi tot de la Horezu, fiind lăsate libere în anul următor.

Tot în 1943 s-a propus colonizarea căpriorului și în cadrul Ocolului Silvic Peșteana (unde dispăruse) din județul Gorj, acțiune nerealizată însă.

POPULĂRI EFFECTUATE DUPĂ 1948

Probleme generale

După război, populările s-au reluat, cu intensitate mai mare însă după 1960 (Cotta, 1962). Pentru reușita acestor acțiuni s-a realizat combaterea răpitoarelor, s-au construit țarcuri pentru

* Academia Română, Institutul de Geografie, București.

populare, s-au procurat exemplare vii pentru populări corespunzătoare morfofiziologic și sanitar-veterinar, s-au creat ogoare pentru hrană.

Experiența populărilor din județele Vlașca și Romanați din anii '40 a confirmat faptul că este dăunătoare ținerea în captivitate într-un spațiu restrâns și timp îndelungat (mai mulți ani), reducându-se perioada de captivitate la numai câteva luni.

Inițial s-au creat, în anumite păduri, nuclee cu exemplare aduse din alte regiuni cu mediu asemănător celei în care urma să se facă popularea (rezultând populații cu fond genetic ameliorat), după care s-a realizat înmulțirea lor pe cale naturală.

În anii 1950-1953 se propusese ca, pentru populare, să se captureze și iezi, dar și exemplare mature (țapi și femele gestante) și nu mai puțin de două perechi.

Iezii capturați din terenul liber aveau vârste de la 8-15 până la 120 zile (Străvoiu, 1963, Nesterov, 1964).

Căpriorii erau ținuți în Țarcuri circa 6 luni, de toamna (septembrie-octombrie) până în primăvara anului următor (aprilie), când erau puși în libertate. Hrana din Țarcuri cuprindea: fân, lucernă, frunzare, tărațe de grâu, uruială și boabe de porumb, morcovi, făină și boabe de ovăz, trifoi), dar s-au constatat mortalități până la 25% din efectiv. Acest lucru s-a datorat schimbărilor regimului de viață la o vârstă fragedă a iedului (trecerea de la regimul de libertate la cel de captivitate și apoi iar de libertate), aspect strâns legat de regimul alimentar diferit în Țarc comparativ cu cel natural. Pe baza experiențelor făcute în anii 1967-1968 în județele Argeș și Olt, s-a hotărât reducerea timpului de ținere în Țarcuri, la 15 zile (în medie), astfel că mortalitățile au scăzut la 5%, iezii dezvoltându-se mult mai bine în libertate, intrând în iarnă mai viguroși și mai adaptați condițiilor de mediu (Străvoiu, 1970).

S-au creat astfel nuclee de bază de câte 25-30 căpriori pe cele mai multe terenuri destinate populării (Străvoiu, 2002). Mulți ani după eliberarea în teren, evoluția populațională a acestui mamifer a fost urmărită de personalul silvic și de la asociațiile de vânatoare.

Până în jurul anului 1960, transportul lăzilor cu căpriori de la locul de capturare la cel de populare se făcea cu trenul. Ulterior s-a realizat cu ajutorul camioanelor.

Menționăm și faptul că nu s-au făcut populări cu mai puțin de două perechi.

Până în 1959 numai în Câmpia Română s-au făcut populări cu 73 exemplare (Cotta, 1978). În intervalul 1960-1966, s-au populat în toată țara 2407 căpriori, din care: 87 în anul 1960, 186 în anul 1961, 209 în anul 1962, câte 360 în anii 1963 și 1964, 545 în anul 1965 și 660 în anul 1966 (Duda, Străvoiu, 1967).

Mai jos, sunt prezentate, cronologic, exemple ale acestei acțiuni - circa 70 locuri noi unde s-au făcut populări (fig. 1).

Perioada 1949-1960

În 1949 s-au mai adus 10 exemplare în pădurea Albele (jud. Vlașca), iar între 1952 și 1954 încă 7 exemplare în cea vecină, Singureni. Înmulțindu-se s-au răspândit în pădurile din jur (Rușii lui Asan, Ghimpați, Teșila, Iepurești, Ogarca, Măcărâu și Ruica-Buciumeni) astfel că în 1959 erau aici 131 căpriori (Cotta și colab., 1961, Cotta, 1962).

În februarie 1949 s-a propus popularea cu căprioare a pădurii Drăgănești (jud. Prahova), acțiune realizată în 1950-1951.

În pădurea Reșca (lângă Caracal) până în 1959, s-au împușcat numai 5 masculi, urmărindu-se sporul efectivului. În 1956 s-au mai introdus 20 de căpriori (8 masculi și 12 femele) (Barbu, Decei, 1964). S-au răspândit apoi în zonele vecine, trecând și la est de Olt (zona Drăgănești-Olt), astfel încât numărul lor în 1958, ajunsese la 120.

Un Țarc s-a creat și în pădurea Șuțești din nordul Bărganului (jud. Brăila), unde, în anul 1953 s-au adus 3 căpriori, iar în 1954 încă 4. Aceștia au fost eliberați în teren în 1955.

La sud-vest de Craiova în pădurea Cobia în 1954 s-au adus 5 exemplare din Ocolul Silvic Runcu (jud. Gorj). În anii 1955, 1957 și 1960 s-au mai adus 16 exemplare, cele mai multe (4 țapi și 6 capre) din Banat, iar altele din Ocoalele Silvice Curtea de Argeș, Novaci și Cluj, care s-au ținut într-un Țarc de 1 ha în perioada ianuarie-iunie, după care au fost lăsate libere. În 1961, numărul lor se ridica la 40.

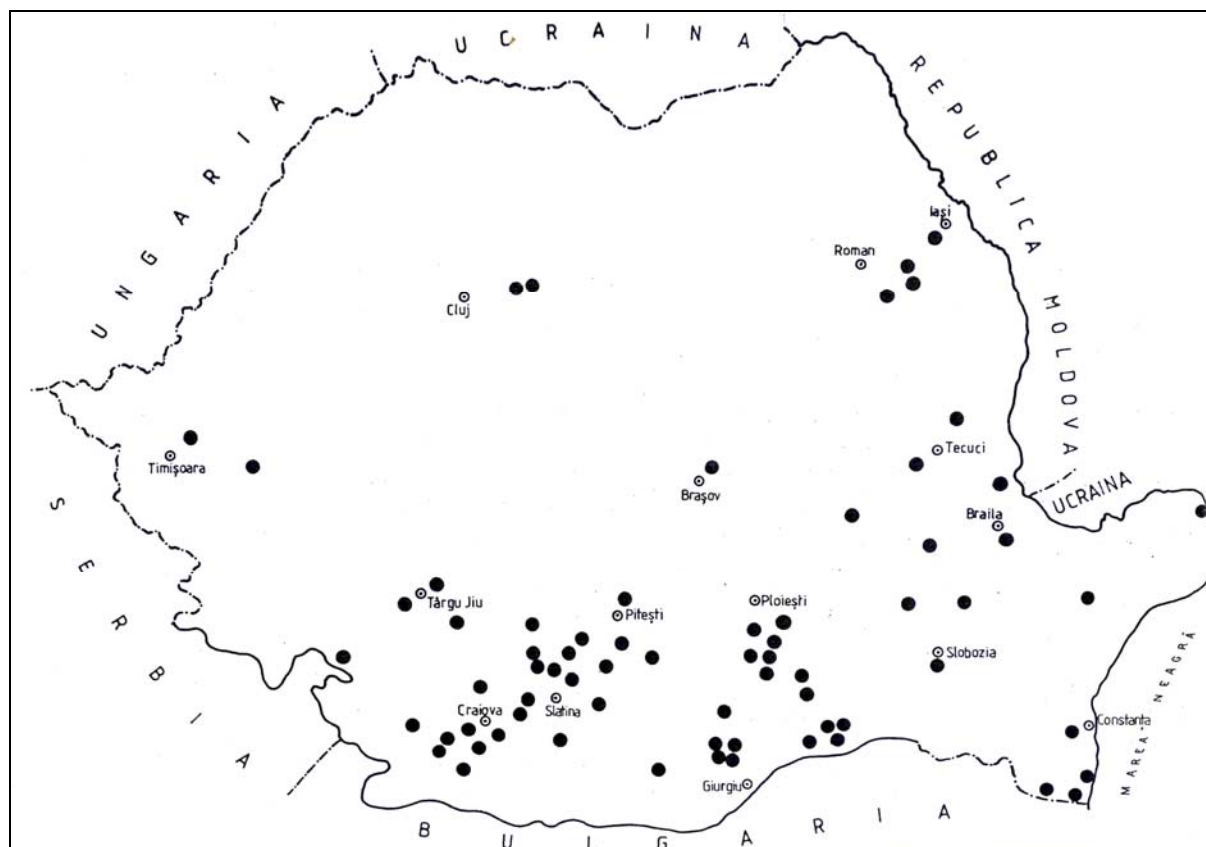

Fig. 1 – Locuri în care s-au executat populări cu căpriori pe teritoriul României în perioada 1943-1973.

Tot în 1954 s-au adus primele exemplare (14) în Câmpia Siretului Inferior în pădurea de lângă satul Rădulești (jud. Vrancea).

Witting în 1954 propusese crearea unui parc de vânatoare pentru căprioare în apropiere de Richiș la sud de Dumbrăveni (jud. Sibiu).

În 1957, s-a creat un parc pentru cervide în pădurea Băneasa din nordul Bucureștilor, unde s-au adus căpriori de lângă Adjud (jud. Vrancea), Tășnad (jud. Satu Mare), Pătrăuți (jud. Suceava) și Snagov (jud. Ilfov). De asemenea, în 1957 s-a realizat popularea cu 11 exemplare a pădurii Mavrodin (lângă Alexandria), aici efectivul ajungând, în 1962, la 50 de exemplare.

În 1958 s-a populat cu 8 exemplare pădurea Basarabi de la 20 km vest de Constanța și cu 7 exemplare (1 mascul și 6 femele) pădurea Miloș aflată la 20 km nord de Galați.

Câteva păduri din zona periurbană a capitalei fuseseră deja populate cu căpriori între 1954 și 1958: Gorgota (jud. Prahova), Gostilele, Zoicaru, Mitreni, Negoști (jud. Călărași), Măgura, Cioflecu, Tangâru Mare și Nebuna (jud. Giurgiu) și Mereni-Dușani (jud. Teleorman) (Călinescu, 1963).

Marea pădure Leșile-Mozacu din Câmpia Piteștilor a fost populată cu căprior (15 exemplare) în anii 1958-1959.

Și în zona dealurilor subcarpatice s-au făcut populări, ca de exemplu lângă Beceni (jud. Buzău), unde primii 8 căpriori s-au adus în anul 1959.

Tot din anii '50 datează și introducerea primelor exemplare în sud-estul Piemontului Cotmenei (pădurea Vlășcuța-Stolnici, jud. Argeș).

În prima parte a anului 1960 s-a executat popularea cu 19 căpriori a pădurilor Mavrodin-Teleorman și Slobozia-Ialomița (Străvoiu, Georgescu, 1960), iar în vara aceluși an, într-un țarc de 0,6 ha s-au adus 20 de căpriori în pădurea Verbița (jud. Dolj). Tot atunci s-a populat cu acest mamifer și pădurea Perișor tot din județul Dolj.

Perioada 1961-1973

Pe latura estică a Piemontului Oltețului (zona Drăgășani) în intervalul 1960-1963 s-a realizat o populare masivă (cu 137 exemplare), astfel:

- 11 (5 masculi și 6 femele) aduse în 1960 și eliberate în anul următor lângă Stănești-Lunca;
- 18 (8 masculi și 10 femele) aduse în 1961 și eliberate în anul următor lângă Dobrușa;
- 77 (37 masculi și 40 femele) aduse în 1962 și eliberate în anul următor în zonele Gușoeni și Mitrofani;
- 31 (15 masculi și 16 femele) aduse în 1963 și eliberate în anul următor în zonele Scundu, Amărăști și Olteanca.

Înainte anului 1959, căprior nu exista în această zonă, reintroducerea lui fiind o acțiune necesară, Gheorghită (1964) menționând faptul că și localnicii arătau «interes acestei specii dispărute de mult timp de pe acele meleaguri» (pag. 16). Populările s-au făcut numai cu iezi capturați în județul Argeș și transportați apoi cu camioane. Pentru aceasta, s-au construit 3 țarcuri: unul în 1960 având 0,3 ha împrejmuit cu plasă de sârmă în pădurea Stănești-Lunca, altul în 1961, de 0,4 ha împrejmuit cu nuiele, în pădurea Dobrușa, iar în 1963 altul de 0,1 ha în pădurea Scundu.

Astfel, în primăvara anului 1963, în zona Drăgășani efectivul de căprior ajunsese la 258, din care 123 liberi și 135 în țarcuri (Gheorghită, 1964).

Pentru popularea extremității sudice a Piemontului Oltețului, s-a construit un țarc în lunca Oltețului lângă Balș, care a fost populat cu iezi. Lupii pătrunzând aici au omorât 17 dintre aceștia. Cei rămași au fost eliberați în pădurile din zonă. Mai târziu s-a construit un țarc în pădurea Bistrița-Izvoru de la nord de Balș. Aici s-au populat 120 de căpriori în anii 1962-1967, astfel: 28 în 1962, 32 în 1964, 43 în 1966 și 17 în 1967. Fiecare lot a fost eliberat în teren în prima zi a lunii martie.

Pentru popularea părții de vest a Piemontului Cotmenei s-au făcut populări în două locuri. Astfel, în pădurea Seaca (jud. Olt) s-a construit în 1961 un țarc de 0,3 ha împrejmuit cu nuiele, unde, în 1962, s-au adus cu camionul din județul Suceava 60 de iezi (25 masculi și 35 femele), care s-au eliberat în teren în anii 1963-1964, iar în pădurea Comănița (jud. Olt), tot în 1961 s-a construit un țarc de 0,35 ha unde, în 1962 s-au adus 135 iezi (64 masculi și 71 femele) și un țap matur toți proveniți din județul Argeș. În ziua de 15 noiembrie 1962 în acest țarc au pătruns doi lupi care au ucis 50 de iezi (16 femele și 34 masculi) și țapul matur. Cu cei 85 de iezi rămași (30 masculi și 55 femele) s-au populat în 1963 pădurile din zona Comănița-Căzănești de pe teritoriile comunelor Verguleasa și Teslui.

În 1961 în Dolj s-au adus 10 exemplare lângă Coșoveni și 20 în pădurea Fântânele.

Cu acest mamifer s-au populat și în două păduri din sudul Dobrogei - Negru Vodă în 1961 și Hagieni în 1962 (Iana, 1970).

La începutul anilor '60 a existat un țarc pentru popularea căpriorului în Delta Dunării, pe grindul Letea. Exemplarele au fost eliberate pe grindurile Letea și Caraorman în 1960-1963. Specia și-a extins arealul prin infiltrări și prin salvarea pe locuri mai ridicate în perioada viiturilor de primăvară (Filat și colab., 1997).

În Oltenia, în intervalul 1961-1963 s-au eliberat în teren circa 500 de căpriori în mai multe păduri din fostele raioane Băilești, Craiova, Calafat, Caracal și Tg. Jiu (Barbu, Decei, 1964). În 1963 în Gorj, s-au adus 60 de exemplare în țarcul Cornești-Tg. Jiu și 95 în țarcurile Bărbătești și Bălănești, care, după lăsarea în libertate au populat împrejurimile.

Un număr de 32 exemplare s-au adus în anul 1962 în județul Brăila din regiunea Ploiești, iar în anul următor, tot acolo, 24 de căpriori din regiunea Bacău.

Pe teritoriul României, în 1963 s-au realizat populări cu 400 de iezi, astfel:

- cei capturați în regiunile Cluj, Mureș și Suceava au fost populați în zonele București și Turnu Măgurele;

- cei capturați în regiunile Crișana, Brașov, Hunedoara, Argeș și Banat s-au populat în zonele Pitești, Drăgășani, Slatina, Balș și Târgu Jiu.

Cu un număr de 340 căpriori s-au realizat populări în 1964 numai în Oltenia și Muntenia, pe teritoriile raioanelor: Pitești, Drăgășani, Slatina, Râmnicu Vâlcea, Roșiori de Vede, Turnu Măgurele, Strehaia, Balș, Târgu Jiu, Băilești, Drobeta-Turnu Severin și Craiova. Ei au fost capturați

în regiunile Bacău, Crișana și Argeș (Străvoiu, 1964).

În anii 1963-1964 s-a populat cu căprior zona Galați-Tulucești, iar în 1965 zona Dinuleasa din Balta Brăilei (Popescu, Manolache, 1973).

Și în pădurea Vocna (com. Goiești, jud. Dolj), în 1964 s-au introdus 24 căpriori.

În 1965, tot Oltenia a mai fost populată, în diferite locuri din fostele raioane Balș, Băilești, Craiova, Strehaia, Tg. Jiu și Drobeta-Turnu Severin, cu 156 iezi. Tot atunci, în pădurea Piscani-Scornicești (jud. Olt) s-au adus 51 de iezi aduși din regiunile Iași și Galați.

Între anii 1960 și 1965, în toată Câmpia Română s-au realizat populări cu 1918 iezi de căprior (Cotta, 1987) (tab.1).

Tabelul nr. 1

Populări cu căprior în Câmpia Română realizate între anii 1960 și 1965 (exemplare)

Regiunea /An	1960	1961	1962	1963	1964	1965	Total
Argeș	-	56	45	114	175	192	582
București	27	155	59	112	42	159	554
Galați	-	-	32	24	-	-	56
Oltenia	64	96	77	104	148	194	683
Ploiești	-	43	-	-	-	-	43
Total	91	350	213	354	365	545	1918

În luna februarie 1966 s-au creat două țarcuri pentru introducerea speciei în sud-vestul țării: unul lângă Drobeta Turnu Severin, unde s-au adus iezi din regiunea Banat (de la Orșova, Lipova și Arad), iar altul lângă Balș, aici iezi fiind aduși din pădurile din apropierea Bucureștilor (Podu Piatrului) și din regiunea Mureș.

Pe teritoriul României, în 1966, populările au inclus 660 de exemplare.

În 1967 s-au populat cu căprior pădurile Beciu-Ilfov (cu 28 exemplare) și Cerât-Dolj.

S-au adus 126 iezi în județul Ilfov în intervalul 1968-1970, care s-au răspândit apoi pe 295000 ha (Vîrban, 1971). Spre exemplu, lângă Ghermănești, aceștia au provenit din zonele Brașov, Sighișoara și Sibiu.

În perioada 1968-1975, în județul Argeș pentru efectuarea de populări, s-au crescut iezi în 3 țarcuri (Broșteni, Micești și Vedea, acesta din urmă având 0,25 ha), aflate la 10-30 km de Pitești. Împrejmuirile acestora - înalte de 3 m -, erau făcute din crengi de stejar. Numărul total al iezielor a fost de 972, din care 436 proveneau din județul Argeș și 536 aduși din alte județe (Georgescu, Georgescu, 2008).

La nivelul anului 1969 s-au introdus 250 de căpriori în 12 locuri din județele Argeș, Dolj, Gorj, Hunedoara, Ilfov, Mehedinți, Olt, Vâlcea, Teleorman.

În 1971 s-au adus 49 iezi de căprior în pădurea Bucovăț de lângă Craiova, exemplarele provenind din județele Botoșani și Buzău. La 12 mai 1972 s-au adus 6 perechi de căpriori din parcul Valea Lungă (jud. Hunedoara) în zona Ghimpețeni (jud. Olt). Tot în 1972 s-au trimis 12 iezi din județul Galați în județul Caraș-Severin.

Tot la începutul anilor '70 s-au mai dus iezi din pădurea Reșca (jud. Olt) în pădurea Scroviștea (jud. Ilfov).

La mijlocul anilor '70, populările cu căprior au încetat. S-a propus reluarea lor, dar fără rezultat (Barbu, 1983).

POPULĂRI PENTRU REVIGORAREA POPULAȚIILOR EXISTENTE

Acolo unde căpriorul nu a dispărut, dar efectivele erau reduse ori foarte reduse, s-au făcut populări pentru revigorarea populațiilor existente. Amintim aici câteva astfel de locuri:

a). pădurea Jerdia-Stroiu (com. Drăgușeni, jud. Galați) unde în 1955 s-au adus 5 iezi (1 mascul și 4 femele) din zona Agnita (jud. Sibiu). Aceștia au fost ținuti două luni într-un țarc iar apoi eliberați în teren;

- b). pădurea Cornești (jud. Iași) unde în 1958 s-au adus 7 exemplare;
- c). pădurea Vaida-Cămăraș (jud. Cluj) unde între 1954 și 1959 s-au adus 54 căpriori;
- d). pădurea Mociu (jud. Cluj) unde între 1954 și 1959 s-au adus 36 exemplare;
- e). pădurile Pișchia (jud. Timiș), Ciornuleasa (jud. Călărași), Dumești (jud. Vaslui), Mironeasa (jud. Iași) și Valea Ursului (jud. Neamț) unde în anii '50 s-au făcut populări;
- f). pădurile Babadag (jud. Tulcea) și Comarova (jud. Constanța) unde s-au adus câteva exemplare în 1962;
- g). pădurile Colțea și Viișoara-Bertești (jud. Brăila) unde s-au adus căpriori în 1969;
- h). pădurea Surlari (jud. Ilfov) unde în 1978 în țarcul de 10 ha creat pentru cerbi, s-au adus și căpriori. În 1979 erau aici 6 exemplare, care, ulterior au fost lăsate libere;
- i). pădurea Săraz-Drinova (jud. Timiș) unde în 1977 s-a creat un țarc de 6 ha pentru cervide, țarc în care în 1979 erau 5 căpriori, care, ulterior s-au eliberat;
- j). pădurea Lempeș de lângă Brașov unde în 1978 într-un țarc de 1 ha s-au adus căpriori. În anul următor numărul acestora ajunsese la 6.

CONCLUZII

Populările cu căprior realizate pe o perioadă de trei decenii au vizat, în primul rând partea de sud a țării. S-au avut în vedere cu deosebire teritoriile lipsite de acest mamifer, însă nu a fost uitată nici problema revigorării unor populații existente.

POPULATING ROE DEER (*CAPREOLUS CAPREOLUS* L.) SPECIMENS IN ROMANIA (1943-1973)

During the Second World War, and moreover in the first post-war years, the Romanian cervid populations were decimated because of intense poaching the year over despite existing legislation, the multitude of arms left on the battle-fields, irrational forest exploitation and grazing therein, lack of hunting grounds protection, and last but not least, excessive reproduction of carnivorous animals, wolves in particular.

The area preferentially populated with the Roe deer was southern Romania. The action was carried out over a thirty-year period. The effectives were brought mainly in the territories where this mammal was absent. At the same time, revigorating existing populations was also an important task.

BIBLIOGRAFIE

1. Barbu, I. (1983), *Rânduri despre căprior*, Vânătorul și Pescarul Sportiv, 10, București.
2. Barbu, I., Decei, P. (1964), *Oltenia din punctul nostru de vedere*, Vânătorul și Pescarul Sportiv, 6, București.
3. Călinescu, R. (1963), «*Vlășia*» și reconstituirea vechii extensiuni a pădurilor în bazinul inferior al Argeșului după unele mamifere, relice faunistice de pădure, Probleme de Geografie, X, București.
4. Cotta, V. (1962), *Câteva colonizări de cervide în țara noastră*, Revista Pădurilor, 9, București.
5. Cotta, V. (1978), *Căpriorul*, Vânătorul și Pescarul Sportiv, 8, București.
6. Cotta, V. (1981), *Căpriorul de câmp*, Vânătorul și Pescarul Sportiv, 1, București.
7. Cotta, V. (1987), *Câmpia Română – spațiu ideal pentru populările cu căprior*, Vânătorul și Pescarul Sportiv, 2, București.
8. Cotta, V., Almășan, V. (1960), *Lărgirea ariei de răspândire a căpriorului în R.P.R.*, Vânătorul și Pescarul Sportiv, 6, București.
9. Cotta, V., Almășan, H., Babuția, T., Scutaru, V. (1961), *Răspândirea și densitatea de efectiv a căpriorului în R.P.R. Căile pentru obținerea unui efectiv rațional*, ICF - Studii și Cercetări, XXII-A, Edit. Agrosilvică, București.
10. Duda, A., Străvoiu, N. (1967), *Unele aspecte ale colonizării vânatului*, Vânătorul și Pescarul Sportiv, 2, București.

11. Filat, M. Condac, M., Greavu, M. (1997), *Considerații privind starea și evaluarea unor specii sedentare de vânat din Rezervația Biosferei Delta Dunării*, Acta Cinegetica Romaniae, I, București.
12. Georgescu, M., Georgescu, G. C. (2008), *Populări cu vânat în Argeș*, Vânătorul și Pescarul Român, 8, București.
13. Gheorghiuță, D. (1964), *Unele aspecte ale colonizării căpriorului*, Vânătorul și Pescarul Sportiv, 3, București.
14. Iana, Sofia (1970), *Podișul Oltina-Negru Vodă. Studiu de geografie fizică cu privire specială asupra biogeografiei*, Rezumatul tezei de doctorat, Facultatea de Geologie-Geografie, Universitatea București.
15. Nesterov, V. (1964), *Măsuri sanitare la popularea terenurilor cu vânat*, Vânătorul și Pescarul Sportiv, 5, București.
16. Popescu, C., C., Manolache, L. (1973), *Schimbarea structurii faunei cinegetice din terenurile îndiguite situate în lunca Dunării*, Studii și Cercetări - Vânătoare, XXIX, ICPDS București.
17. Străvoiu, N. (1963), *Colonizarea vânatului în 1963*, Vânătorul și Pescarul Sportiv, 12, București.
18. Străvoiu, N. (1964), *Colonizarea vânatului în 1964*, Vânătorul și Pescarul Sportiv, 12, București.
19. Străvoiu, N. (1970), *Populări și repopulări cu vânat*, Vânătorul și Pescarul Sportiv, 1, București.
20. Străvoiu, N. (2002), *Amintiri legate de popularea terenurilor cu vânat*, Almanah Vânătorul și Pescarul Român, București.
21. Străvoiu, N., Georgescu, M. (1960), *Să mărim efectivele de vânat din fondurile noastre de vânătoare*, Vânătorul și Pescarul Sportiv, 6, București.
22. Vîrban, D. (1971), *Căpriorul în județul Ilfov*, Vânătorul și Pescarul Sportiv, 6, București.
23. Witting, O. (1954), *Regiunile indicate pentru parcurile de vânătoare populate cu cervidee*, Edit. Agrosilvică de Stat, București.